

oemperking.
ll. Kbl.".

agen.
tijd. De rake
trekkend waas
de menschen
doet iets zien,
elt een gansch

ed is de rake
heeft men iets
eling komt een
dat toch niet
— alle men
at we dit toch
merkt.

met artikelen,
uitwerking van
seh, laat haar
er in toch on-

ide voor. Een
net zegen een
Zondag is een
is bij familie,
en eigenaardig
itsprekt. Thus
met talent na,
emmen, het is

de zoo gewaar

nenschelijke is
rat op zichzelf

w, hadden we
choone vormen
aan. Dat zulk

zordt, is goed

theologie ge-
geheid van de

l. We kunnen
onze tijd vragt
ar veel goeds

en waardeeren

en. Wat Ge-
worden, zeker,

aar het Woord

is afgebroken

erking in den

ucht daarmede

e grondslagen
stamkundig en

naakt. Ook wat

de erfenis van

et. Wie echter

os naar vore

el in verach-

ad. Ja, dat is

ze ruw breekt,

gebouwd heb-

yeler oog van

name het Jon-

laten over dit

enkele louten,

meer. En het

de kracht om

ren heeft en

nen gaat zien.

te rake opmer-

ket meer leert

. Zoo worden

worden in 't

ijt. Niemand

of in stand

plaats teerheid

voorzichtigheid.

oog verloren

een groot goed

oor bouwen is

een stijl, maar

lag van 's Hee-

en in praktijk

merking geen

maar waarlijk

nvraag van een

dat middelpunt

ordt dat pogt

oep-Geelkerken.

an de wonder-

Smelik (E. L.).

gemaakt om de

om deze nu wel

ouma trouwens

te onderzoeken,

th. Amsterdam-

erzoeken, of we

den. Treedt hij

geval blijk moe-

door de Schrift

1. Wie een our-

Rotterdamse

eningen hebben

beoordeeld, dan

mogen we van hem eischen, dat hij aanlegt den maat-
staaf, dien God heeft gegeven in Zijn Woord.

De eerste vraag die we hebben te stellen is: hoe
denkt Ds Smelik over de Kerk?

Op deze vraag is zijn antwoord:

De Kerk als niet-Roomsche, maar Katholieke
Kerk is mijn ideaal. Het is mij 't allerhoogste daar lid
van te mogen zijn, een lid van het lichaam van Christus,
als een rank ingeplant in den wijnstok. De aard-
sche verschijning van deze Kerk is ten allen tijde
uiteindelijk gebrekig. Het lid-zijn van een Kerk levert op
zich zelf niet het minste bewijs, dat men ook lid is van
de onzichtbare Kerk. Aan de leden van een Kerk moet
onophoudelijk de eisch worden gesteld tot persoon-
lijke bekeering en gemeenschap met Christus".

En, na een persoonlijk woord, volgt dan nog:

"Zij (n.l. de Kerk) geeft ons een kans, een her-
nieuwde kans, om niets meer of minder te zijn, dan een
Kerk van Jesus Christus, een gemeenschap der heiligen.
Maar ik verwacht niet, dat zij dit reeds is. Onze Kerk is als een wonderboom, in één nacht geworden,
maar ze kan ook in één nacht vergaan. Het is, zoals
Johannes het zegt: Wie in Christus' Naam gelooven,
heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden.¹⁾
Maar, werpt men tegen, als ze gelooven, zijn ze toch
reeds kinderen Gods? Ja, ze zijn het en toch moeten ze
het worden. Onze Kerk is een Kerk, d.w.z. zij heeft
macht gekregen Kerk Gods te worden. Wordt wat gezegd
zij, klinkt ook tot haar. Het hangt van ons allen af!"

Uit deze woorden blijkt, dat Ds Smelik aan de Kerk
zoo goed als geen betekenis toekent. Voor hem bestaat
eigenlijk alleen "de Katholieke Christelijke Kerk". En
wanneer hij gaat spreken over de zichtbare Kerk, dan
heeft hij eigenlijk niets anders te zeggen, dan dat deze
ten allen tijde uiterst gebrekig is."

Dit laatste is ook ons niet onbekend. Maar de kwestie
van de Kerk heeft daar pas het allerlaatste mee te maken.

Precies gelijk staat het met de uitspraken van
Ds Smelik, dat het lid-zijn van een Kerk op zich zelf
niet het minste bewijs is, dat men ook lid is van de
zichtbare Kerk.

Wie de Gereformeerde Kerken gaat beoordeelen,
moet beginnen met vast te stellen, wat deze Kerken
zijn. En dan weet Ds Smelik en moet hij weten, dat er
een zeer nauw contact is tussen de Katholieke Chris-
telijke Kerk en de zichtbare Kerk. Immers van een
zichtbare Kerk kan er geen sprake zelfs zijn zonder de
onzichtbare Kerk. Eerst moeten we gelooven zijn,
en dan pas kan er de openbaring van humne eenheid
zijn in de gemeenschap van de Kerk. Christus is het.
Die Zijne Kerk vergaderd, ook naar haar zichtbare
zijde. En daarom heeft de Kerk hare grote betekenis
door Hem. Hij werkt in haar door Zijn Geest en Woord.
En Zijne beloften van genade en heil gelden voor haar
en al hure jenen. Van het lid-zijn van de Kerk kan
daarom gansch iets anders gezegd worden, dan wat
Ds Smelik heeft gedaan.

Da Smelik gaat zonder meer voorbij aan het werk,
dat de Heiland in Zijne Kerk op aarde doet. Hij ziet
alleen de mensen, die tot de Kerk behoren en niet
de wondere gemeenschap, die er is tussen haar en
het Hoofd der Kerk en hij heeft voor de leden der
Kerk geene andere bondschap, dan die we hebben te
brengen aan alle mensen. Want aan welk mensch
hebben we niet onophoudelijk den eisch te stellen tot
bekeering en gemeenschap met Christus?

Het is dan ook geen wonder, dat hij komt tot zijne
wonderlijke gedachtengang over een Kerk, waarvan
hij niet verwacht, dat ze dit reeds is, maar dat ze
macht heeft gekregen, eene Kerk te worden. Het aange-
haalde woord van Johannes heeft geen schijn van
bewijs voor deze bewering. De Kerk is er en dan kan
ze zich openharen. Of ze is er niet en dan wordt alle
kerkelijk optreden een zeer onkerkelijk kerkje-spreken.

Maar wanneer het zoo staat, dan heeft Ds Smelik
geen maatstaf, om ons te beoordeelen. Ik wil gelooven,
dat voor iemand, die zoo weinig gezicht heeft, als
Ds Smelik bewijst, op het bestaan van Gods Kerk op
aarde, onze heele beschouwing en ons gansche optre-
den afgoderij lijkt te zijn, maar dan moet het hem niet
verwonderen, dat we in zijne beschuldiging geen grond
vinden.

Die beschuldigt moet ook bewijzen. Wat Ds Smelik
moet bewijzen, is, dat door ons de Kerk hoger wordt
gesteld, dan deze door de Schrift wordt gesteld. Alleen
wanneer dat blijkt, zullen we overtuigd kunnen worden
van onze zonde. Voor ons is het de grote vraag, niet
of we zondigen in het oog van Ds Smelik, maar of we
afgaan van de wegen, die God in Zijn Woord heeft
gegeven.

Het vonnis van Ds Smelik is voorlopig zonder
grond. Het zijn holle woorden. Ik vrees, dat eene an-
dere beschuldiging heel wat meer recht van bestaan
heeft, n.l. dat we lang niet genoeg zijn doorgedrongen
in de betekenis van de Kerk, zoomis de Heere ons die
heeft bekend gemaakt en dat we veel te weinig genie-
ten van den rijkdom der genade, die in de Kerk ons
is geschenkt.

Da Smelik is bezig, om de betekenis van de Kerk
nog verder weg te nemen, dan reeds het geval is. En
eer hij weer den stoel van Mozes beklimt, om een oor-
deel uit te spreken, vraagt hij zich welken: "Spreek ik
het recht en leg ik voor mijn vonnis een juistens maat-
staf aan?"

Wanneer al dergelijke geesten maar niet langer be-
weerd dat ze gereformeerd waren, maar nu
eindelijk eens een naam gingen kiezen, en dan een naam,
die geen roof is, en niet het gereformeerde wegen ver-
klaren wil los van de gereformeerde erfstukken der be-
lijdenis, dan zou er waarschijnlijk van al dat gewist
kunnen enkele weken niets meer overblijven, en kon men
zich bepalen tot het afbakenen der grenzen en de moti-
veering daarvan.

K. S.

¹⁾ Ds E. L. Smelik moet nog eens den grondtekst bekijken
en dan vervolgens eens aan de exegese ervan beginnen.
Dit is een feit mishandelen.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN.

(Buiten verantwoordelijheid van de Redactie).

Oneerbare Kleeding.

Laat mij in aansluiting aan de stukken in "De Reforma-
tie", "Over den Teruggang in ons Leven" door Prof.
T. Hoekstra, nog enkele opmerkingen maken over oneerbare kleeding.

Met instemming las ik die stukken, ook den volzin:
"Men zegt dat in enkele steden Gereformeerde ouders zijn
die hun kinderen dansles laten geven". Want ik heb reden
om te vrezen dat hier helaas niets teveel gezegd werd; sym-
ptoom als het is van droevige verweldeling; al heb ik ook een oog voor het goede dat er is in onze
Kerken, en dat haar zelfs onderscheidt.

Toch is er nog een zeer bedenkelijk verschijnsel, dat
tot mijn spijt niet genoemd werd. Het is het indringen
in onze kringen van de heerschende richting in de vrou-
wenkleeding in haar uitersten.

Zegt Paulus niet, dat de vrouwen in een eerbaar ge-
waard met schaamte en matigheid zichzelf moeten ver-
sieren (1 Tim. 2: 9)? Schaam! Maar het tegenwoordige
sierand schijnt te wezen om zich niet meer te schamen.
Het is eigenlijk wat wij moeten zien te boven te komen!

Pijnlijk vind ik het ook, dat onze Kerkeraarden, althans
over het geheel, dit alles schijnen te kunnen verdragen.
Zoo goed als nergens toch bespeurt men hier een kloek
optreden om des Heeren wil, en om der wille van de
bedriegde Gemeente. Zouden bij een kerkelijk beslist
zich uitspreken en optreden over het geheel onze vrou-
wen en meisjes, die nu somtijds geen kracht genoeg hebben
om den stroom het hoofd te bieden, niet uit
schaamtegevoel zich meer matigen?

Is het wel passend dat zusters, die openbaar durven
verschijnen met een kleed, nauwelijks over de knieën
reikende en ook soms van boven ergerlijk onthoofend,
tot de H. Tafel mogen toetreden, ook al zouden zij zich
voor die gelegenheid misschien wat voegzamer willen
kleeden? Wat zou het schoon zijn, indien door een allereer-
ste beslist kerkelijk optreden in deze, de uitersten gedrukt
worden en geweerd, en er zoo een meer gematigde en
Gereformeerde zede aangekweekt werd! Hoezeer zou
dit instemming vinden voor het beter besef van schier
een ieder, ook buiten onze kringen! En hoe zou het tot
eere des Heeren zijn, indien onze Geref. Kerken in het
midden der maatschappij voorziening op beter pad! Doch
er was vóór een tijd in "De Standaard" te lezen, dat de
Roomsche Paus bij een zekere kerkelijke gelegenheid
reeds zijn afkeuring uitsprak over de korte rokken, in-
zonderheid wanneer zelfs vrouwen die reeds kinderen
hadden, zoo durven verschijnen!

Want niemand kan toch eigenlijk een kleeding, die
van boven ergerlijk onthoofd en, of, nauwelijks verder gaat
dan de knieën, eerbaar noemen. Maar indien dit dan
zoo is, dan mag zulk een kleeding ook niet in de Ge-
meente zonder vermaan en desoods afhouding van de
H. Tafel toegelaten worden. Want anders doen wij de
zielen schade, en wij nemen niet in acht de hoogheid en
heilheid van de Tafel des Heeren, waarvoor de ambts-
dragers moeten waken.

Bovendien wordt geschaand, als God het niet verhoedt
onherstelbaar, en hoe langer deze toestand duurt hoe
erger, de moraliteit van ons volk. Een zedelijk dalen
ontstaat, zoo goed als onmiddellijk intredende onder de
jongeren.

A. M. DIERMANSE.

BOEKBESPREKING.

Hei "Kerstboek" van Callenbach is er weer. Voor
de vijfde maal verrast hij met zulk een boek de inten-
kenaren op zijn Chr. Bibliotheek, en het is een blijde
verassing. Keurig uitgegeven, trekken alleerder de vele
platen en foto's de aandacht. Dertien illustraties dienen
ter verklaring van Psalm 23, en zijn schitterend. De
kunstcriticus Hans geeft weer zijn bijdrage over de
schilderkunst; ditmaal heeft hij het over het Portret
in de schilderkunst, zeer interessant en leerzaam. Heel
mooi is ook het artikel van ds Broer, gewijd aan het
winterlandschap, verrijkt door vijf foto's over het vogel-
leven en de ijzelpracht. Het stichtelijke stuk, dat het boek
inleidt, is van de bekwame hand van dr Callenbach te
Rotterdam, over De Vlucht naar Egypte. Ook onthre-
ken de gedichten niet, waarvan enkele zeer goed zijn;
de laatste twee, de Ontmoeting der wijzen, en Kerst-
feest, kunnen ons niet bekoren; wij achten den inhoud
zelfs onjuist. Talrijke medewerkers hebben bijdragen
gegeven, welke, zoover wij ze lazen, uitstekend zijn.
Er is dus een zeer rijke afwisseling, waardoor Callenbach's Kerstboek voor zeer velen zoo aantrekkelijk is;
en de inhoud staat hoog. Wij kunnen het dan
ook van harte aanbevelen.

Het Kerstboek is afzonderlijk wel verkrijgbaar, maar
veel voordeeliger is het natuurlijk, op den 32en jaargang
van de Chr. Bibliotheek in te teekenen; voor
f. 5.— ontvangt men dan behalve dit boek nog vier
leesboeken.

J. D. WIELENGA.

"Van een dapperen jongen en zijn zusje"
door A. J. C. van Ceters.

De Zendingsboekhandel te Den Haag gaf dit mooie
boekje uit; de directeur van dien boekhandel, de heer
van Ceters, schreef het; en hij verstaat de kunst van
het schrijven; hij voelt voor de kinderen; en kent ze.
Het boekje van ruim 70 bl. is bestemd voor kin-
deren van 9—11 jaar; maar ouderen zullen het ook
met genoegen lezen, en wellicht ook beter sommige
voorstellingen en moeilijke woorden verstaan. Het blijft
toch moeilijk, de vreemde Oostersche toestanden aan
onze kinderen naderbij te bre